

BÁTHORI CSABA

Örök készülődés

Várlak, távol időtől és haláltól —
minden ingatlan szívemben s az űrben.
Összezúzott húst is elér a mámor,
ha időtlen ínségre készületlen.

Jöjj közel — súgja a csend némasággal
keveredve, s a termékeny, hideg szív.
A semmi megcsal: üres vas lövést hall
a fül, — nem is az Isten, aki elhív

már a régi égi szokás szerint.
Leghosszabban ott álmodik, ahol
meglelte vesztét egyedül az ember.

És még darabokban is szédülettel
bajlódik, ahol egy a tűz, a por
s színről színre is vakon lát megint.

Vagy-vagy

Nem szabad elveszni látni, ki nincs már.
Nyerjen erőt minden a távozásnál.
Ami nincsen, az már örökre itt van.
Nem, ép boldogság nincsen a magasban.

A titok ne tegyen embertelenné.
Nincs szabadság, mely a szégyent megérné.
Nehéz vagyok, de ember, ki naponta
az értelem panaszát szerteszórja.

Lassanként álom minden, amit látnék.
Kezdetben remény a semmi, a végén
pedig fénnel átszótt, terhes sötétség.

Minden meging a fájdalom vidékén.
Az álom istentől boldogtalan.
Szívben embertelen a nyugalom.